

The Greek Problem

(το άρθρο αυτό πρωτοδημοσιεύθηκε το Νοέμβριο του 2009)

Το ελληνικό πρόβλημα με την οικονομία δεν είναι νέο. Ούτε παλιό. Είναι βασικό συστατικό της εθνικής και κοινωνικής ταυτότητας. Έχει μάλιστα πολλές διαστάσεις και πλούσιες πτυχές και για αυτό προσεγγίζεται από πολλά σημεία. Υπήρχε πάντα και ενδεχομένως να υπάρχει και στο μέλλον, αν δεν ληφθούν βασικά διαρθρωτικά και μακροχρόνια μέτρα μετασχηματισμών. Τα μέτρα αυτά δεν θα αφορούν μόνο στην οικονομία αλλά σ' ολόκληρη την ελληνική κοινωνία και στις αγκυλωμένες δομές της. Κατά συνέπεια δεν πάσχει μόνο η ελληνική οικονομία αλλά ολόκληρο το θεσμικό δίκτυο της κοινωνίας, οι κύριες και δευτερεύουσες κλίμακες των αξιών, η κρατική διάθρωση, καθώς και η ποιότητα του συνολικού παραγωγικού δυναμικού. Στα πολλά χρόνια που πέρασαν μέσα από τις δεκαετίες, οι μελετητές, Έλληνες και ξένοι, επιστήμονες, έχουν αναλύσει, δημοσιεύσει και συζητήσει το μοντέλο της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας και το έχουν κατατάξει στις περιφερειακές τροχιές του ευρωπαϊκού καπιταλισμού. Εκεί ανήκουν όσα κράτη δεν είναι τόσο αποδοτικά όσο τα κεντρικά ευρωπαϊκά, δεν διαθέτουν ευέλικτες δομές προσαρμογής, δεν διαθέτουν υψηλής ποιότητας ειδικευμένο ανθρώπινο δυναμικό, δεν κατέχουν πλούσια πολιτισμική παράδοση επιχειρηματικής δράσης, δεν διαθέτουν τους κατάλληλους παραγωγικούς συντελεστές ούτε μεγάλα αποθέματα κεφαλαίου, και ο εξωτερικός τομέας των οικονομιών τους είναι πάντα ελλειμματικός λόγω της μικρής ικανότητας ανταγωνισμού. Οι σχέσεις τους με τα μητροπολιτικά κράτη του καπιταλισμού δεν μπορούν να βελτιωθούν διότι αυτά τα πρώτα είναι ασφαλώς ισχυρότερα και ικανότερα να επιβάλλουν τους όρους τους. Έτσι ο ισχύον καταμερισμός εργασίας είναι μάλλον παγιωμένος και το αιτιακό σωρευτικό αποτέλεσμα αναπαράγεται. Αυτό σημαίνει πως οι περιφέρειες του ενιαίου συστήματος θα απομακρύνονται συνεχώς από το κέντρο, αντί να συγκλίνουν. Η θεωρία αυτή δεν είναι νέα, έστω και αν με την αναδιατύπωση της, την αναπαλαίωση της, κατάφερε να κερδίσει το Νόμπελ Οικονομικών, ο Π. Κρούγκμαν. Έχει καταγραφεί από τη δεκαετία του '50 και εκείνο που φαίνεται να είναι περισσότερο εφικτό είναι να αναμορφωθεί το σύστημα με τέτοιο τρόπο ώστε να ενεργοποιηθούν οι τάσεις προς την αντίστροφη κατεύθυνση. Δηλαδή οι περιφέρειες να πλησιάζουν το κέντρο τους δημιουργώντας νέες περιφέρειες οι οποίες και αυτές θα συγκλίνουν προς το νέο κέντρο, κ.ο.κ. πυροδοτώντας μια διαδικασία διάχυσης της ευημερίας παγκοσμίως και όχι υπέρ συγκέντρωσης. Αυτό μπορεί να συντελεστεί μόνο με τη μεταφορά πόρων από το κέντρο προς την περιφέρεια και όχι το αντίθετο, όπως συμβαίνει σήμερα. Με πολιτικούς όρους, κάτι τέτοιο μπορεί να εκφρασθεί

από τις πολιτικές των συντηρητικών και των σοσιαλδημοκρατών -προοδευτικών δυνάμεων με διαφορετικό όμως τρόπο. Οι μόν πρώτοι πιστεύουν πως η μεταφορά πόρων από τις περιφέρειες προς το κέντρο συνιστά αναπτυξιακή πολιτική ενώ οι δεύτεροι θεωρούν πως το αντίθετο είναι δίκαιο, ηθικό, και μακροπρόθεσμα εκείνο που διασώζει το σύστημα. Οι μόν βλέπουν και αναλύουν το σύστημα με βραχυπρόθεσμους όρους, οι δε το προσεγγίζουν με μακροπρόθεσμους όρους διατήρησης. Αν επεκτεθούμε, εισάγοντας και παράμετρες πολιτικής φιλοσοφίας, θα δούμε πως οι νεοσυντηρητικοί θεωρούν πως η οικονομία είναι αυτή που διαρθρώνει και τις δομές της κοινωνίας ενώ αντίθετα οι δεύτεροι πως η οικονομία συνιστά ένα ένθετο πεδίο εντός της κοινωνίας από την οποία και διαρθρώνεται. Αν ακολουθήσουμε αυτό το δρόμο, βλέπουμε πως το "ελληνικό πρόβλημα" είναι πολύ πιο σύνθετο από μια απλή τεχνική ανάλυση η οποία αναζητά τρόπους αντιμετώπισης των "δίδυμων ελλειμμάτων." Στη δυναμική της αλληλεξάρτησης, όταν οι χώρες που βρίσκονται στις τροχιές του συστήματος αντιμετωπίζουν προβλήματα, δημοσιονομικής ή αναπτυξιακής φύσεως, είναι βέβαιο πως, αργά ή γρήγορα, προβλήματα, όμοιας ή παρεμφερούς φύσεως, θα κληθούν να αντιμετωπίσουν και οι χώρες που βρίσκονται στον πυρήνα του συστήματος. Συνεπώς, οι επιζητούμενες λύσεις των προβλημάτων, οφείλουν να έχουν καθολικό χαρακτήρα, να είναι δηλαδή συστημικές. Αυτό σημαίνει πως δεν είναι μόνο η Ελλάδα που αντιμετωπίζει πρόβλημα αλλά ολόκληρο το σύστημα της Ευρωπαϊκής οικονομικής δομής και κυρίως ο τρόπος με τον οποίο κατανέμονται οι συνολικοί πόροι ανάμεσα στους συντελεστές παραγωγής αφ' ενός και ανάμεσα στα κράτη / μέλη αφ' εταίρου. Γιατί, για παράδειγμα, το Μάαστριχτ, δεν θεσπίζει ποινές επιτήρησης όταν οι κοινοτικοί πόροι που λαμβάνουν τα μέλη δεν επενδύονται σε αναπτυξιακούς παραγωγικούς τομείς, και μάλιστα εξαγωγικούς, αυξάνοντας και την απασχόληση αλλά το κάνει μόνο στη περίπτωση της υπερχρέωσης και του δημοσιονομικού εκτροχιασμού; Προφανώς γιατί τον παραγωγικά αναπτυξιακό ρόλο τον επιφυλλάσει για τον πυρήνα του συστήματος. Οι περιφέρειες οφείλουν να απορροφούν τις εκροές της παραγωγής των κεντρικών κρατών. Ο ρόλος τους είναι καταναλωτικός / ελλειμματικός και όχι παραγωγικός / εξαγωγικός και πλεονασματικός. Και προφανώς γιατί φοβάται τη πυροδότηση των πληθωριστικών πιέσεων και, τη συνεπεία αυτών, υποτίμηση της αξίας του ενιαίου νομίσματος. Η Ευρώπη είναι διχασμένη σε πλεονασματικές και ελλειμματικές στους εθνικούς τους λογαριασμούς, χώρες. Και όπως αποκαλύπτει η θεωρία και αποδεικνύει η εμπειρία, η παρούσα κρίση πλήττει πάνω απ' όλα και πρώτα, τις δεύτερες. Πρώτη στη σειρά ήταν η Ιρλανδία, τώρα ήρθε η σειρά της Ελλάδας, αύριο θα έρθει στο προσκήνιο η Ισπανία, η Πορτογαλία, η Ιταλία, κ.ο.κ. Φυσικά αυτό συνιστά μια πορεία αν όχι προς την κατάρρευση, σίγουρα προς τη περιφερειοποίηση της Ευρώπης, σε παγκόσμια κλίμακα. Η Ευρωπαϊκή οικονομία θα αναπαριστά μικρές ή μεγάλες κουκίδες, στις περιφερειακές τροχιές ενός συστήματος στο κέντρο του οποίου θα βρίσκονται οι οικονομίες των ΗΠΑ και της Κίνας.

Ο μηχανισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει κύριο προσανατολισμό τη νομισματική διαχείριση. Ο,τιδήποτε, ενεργεία ή δύναμη, μπορεί να πλήξει την αξία του νομίσματος οφείλει να το εξουδετερώνει. Υπό το βάρος όμως των σημερινών συνθηκών, τι θα μπορούσε να θεωρηθεί περισσότερο φυσικό για μια κυβέρνηση οποιουδήποτε ιδεολογικού φορτίου, από το να διατηρήσει ή και να αυξήσει την απασχόληση δημιουργώντας δημοσιονομικά ελλείμματα; Τι θα μπορούσε να θεωρηθεί πιο σπουδαίο από τη διατήρηση τουλάχιστον στα ίδια επίπεδα της αγοραστικής δύναμης των πολιτιών; Στο κάτω κάτω, δεν ήταν το ελληνικό οικονομικό σύστημα ο πρώτος υπαίτιος της εξελισσόμενης οικονομικής αναταραχής που τείνει να λάβει παγκόσμιες διαστάσεις. Ούτε το Ιρλανδικό, ούτε το Λετονικό, ούτε το

Ισπανικό.

Αν πραγματικά εννοεί αυτά που λέει η Ε. Επιτροπή περί συγκλίσεων των οικονομιών, τότε γιατί δεν λαμβάνει μέτρα παραγωγικής και δομικής σύγκλισης των οικονομιών των κρατών / μελών; Γιατί δεν βοηθάει τις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες, με μελέτες, με τεχνογνωσία, με θέσπιση κινήτρων, με μεταφορά πόρων, κλπ, ώστε να κινητοποιήσουν και να εκσυγχρονίσουν τον παραγωγικό τους μηχανισμό σε μια πορεία πραγματικής και όχι δημοσιονομικής και νομισματικής σύγκλισης; Λοιπόν ας είναι λιγότερο απαιτητική και ας δεχθεί η Ε.Επιτροπή, πως η σταδιακή προσαρμογή των παραγωγικών αποκλίσεων στους μέσους όρους, είναι πιο σταθερή και κοινωνικά δικαιότερη.

Ας επιστρέψουμε τώρα στο "Ελληνικό πρόβλημα". Αυτό το πρόβλημα δεν είναι ούτε δημοσιονομικό ούτε συγκυριακό, βραχυχρόνιο δύο ή τριών χρόνων. Είναι κατ' εξοχήν πρόβλημα κοινωνικής εμπιστοσύνης και κοινωνικού κεφαλαίου. Με άλλα λόγια, είναι πρόβλημα εθνικής και πολιτισμικής ταυτότητας. Τα τελευταία δεκαπέντε - είκοσι χρόνια, η Ελλάδα έχει καταναλώσει ολόκληρο το απόθεμα του κοινωνικού της κεφαλαίου. Δηλαδή, την αποδοτικότητα των οικονομικών και πολιτικών θεσμών, την επενδυτική επιχειρηματικότητα, την φιλεργατικότητα και το εργασιακό ήθος, την κοινωνική και ατομική εμπιστοσύνη, τον ορθολογισμό των αγορών, την ανάρτηση εθνικών στόχων και την ικανότητα συλλογικής δράσης. Η αποδόμηση του κοινωνικού κεφαλαίου, έφερε στην επιφάνεια στοιχεία όπως η επιχειρηματική κερδοσκοπία, η εργασιακή φιγοπονία, η αποφυγή ανάληψης δημιουργικών κινδύνων, ο ακραίος ατομικισμός, η επιδίωξη κερδοφόραςσχόλης, η κοινωνική και ατομική εμπάθεια προς κάθε επιτυχές, και η απόσυρση στη μεγάλη και ασφαλή κρατική αγκαλιά. Η κατάσταση αυτή έχει εξουθενώσει και το ίδιο το δυναμικό των ανθρωπίνων πόρων. Το εργασιακό και επιχειρηματικό δυναμικό, εκτός λίγων εξαιρέσεων, εμφανίζει χαμηλή πυκνότητα ποιότητας και παραγωγικής απόδοσης, αν συγκριθεί με τις απαιτήσεις της νέας παγκόσμιας διάρθρωσης. Το συνολικό ανθρώπινο δυναμικό στην Ελλάδα γνωρίζει και μπορεί να ανταπεξέλθει εργασιακά και επιχειρηματικά, μόνο στις απαιτήσεις παλιών και ώριμων οικονομικών δραστηριοτήτων. Αλλά λόγω του αυξημένου διεθνούς ανταγωνισμού, η μη ανανέωση και αυτών των δεξιοτήτων, απειλεί να υποβαθμίσει ακόμη περισσότερο την ελληνική οικονομική απόδοση. Αν δεχθούμε αυτές τις εκτιμήσεις, είναι πολύ εύκολο να κατανοήσουμε τις μεγάλες στρεβλώσεις που εκδηλώνονται στο δημοσιονομικό πεδίο, στο πεδίο λειτουργίας των αγορών και στο σύστημα ασφάλισης.

Υπό το πρίσμα αυτών των εκτιμήσεων, υπάρχουν δύο συνυφασμένες τακτικές τις οποίες οφείλει να ακολουθήσει ο υπουργός των Οικονομικών. Η βραχυπρόθεσμη και η μακροπρόθεσμη. Σε συνθήκες μη πληθωρισμού, η βραχυπρόθεσμη τακτική οφείλει να είναι ακαριαία ενώ η μακροπρόθεσμη ήπιας μορφής. Πάντως είναι βέβαιο, πως δεν είναι δυνατό να αντιμετωπιστούν τα δημοσιονομικά, δηλαδή το ίδιο το προβληματικό κράτος, αν δεν επιτελεστούν οι αναγκαίοι κοινωνικοί και οικονομικοί μετασχηματισμοί.

Επαναλαμβάνω πως το πρόβλημα δεν φαίνεται να είναι τεχνοκρατικό και αριθμητικό. Είναι μάλλον πολιτικό γιατί συνδέεται με το χαρακτήρα των αποφάσεων. Θέλει η κυβέρνηση να αυξήσει τα έσοδα και να μειώσει σε μόνιμη βάση τις δημόσιες δαπάνες; Αν η απάντηση είναι

ναι , τότε δεν έχει παρά να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα το οποίο θα περιλαμβάνει όχι πολλές, αλλά μερικές αποφασιστικές κινήσεις: Να αυξήσει τη φορολογική βάση, γιατί το ύψος των εσόδων είναι το γινόμενο της βάσης επί τον φορολογικό συντελεστή. Αυτό σημαίνει πως θα παταχθεί η λαθρεμπορία στο κύκλωμα των πετρελαίων και των παραγώγων του. Αναμενόμενα έσοδα; Πάνω από δέκα δις ευρώ. Θα παταχθεί η λαθρεμπορία στα τσιγάρα. Θα φορολογηθούν οι συναλλαγές στις λαϊκές αγορές, και θα παταχθεί το παρά εμπόριο. Θα φορολογηθεί αξιοκρατικώς ο κλάδος της διακίνησης των φαρμάκων, και των ιατρικών εργαλειακών μέσεων. Θα διευρυνθεί η φορολογική βάση με την λογιστικοποίηση της μεσαίας και μεγάλης έκτασης των αγροτικών καλλιεργειών. Αυτά είναι μόνο μερικά ενδεικτικά παραδείγματα. Από τη πλευρά της κατηγορίας των δαπανών τα πράγματα φαίνεται να είναι λιγότερο δύσκολα. Σταθερό και μόνιμο μέτρο μείωσης των δαπανών είναι ο περιορισμός του προσωπικού του κρατικού μηχανισμού. Επί πλέον και η πάταξη της απύθμενης κρατικής σπατάλης πόρων. Οι σταγόνες στην ουρά του γαϊδάρου είναι η εκτίμηση, ότι λόγω των υπεραριθμών εκδηλώνεται και ο νόμος της φθίνουσας οριακής παραγωγικότητας. Επίσης δεν υπάρχουν αποδοτικά μοντέλα διοίκησης τόσο μεγάλων αριθμών για τόσο λίγες θέσεις. Ο τετραγωνισμός του κύκλου είναι ευκολότερος. Σταθερό και μόνιμο μέτρο είναι η πάταξη των ελαστικών δημόσιων καταναλωτικών δαπανών που ταυτίζονται με τη σπατάλη πόρων. Αν κάποια στιγμή εκδηλωθεί η θετική πλευρά της περίφημης πολιτικής βούλησης, τότε τα ελλείμματα που καταλήγουν στη συσσώρευση του δημοσίου χρέους, είναι υπόθεση λίγων τέρμινων. Όμως θα πρέπει να σημειώσουμε, πως τα ελλείμματα του δημοσίου δεν είναι ο δαίμονας στους δρόμους. Έχουν και τις ευεργετικές τους διαστάσεις αν χρηματοδοτούν αναπτυξιακές παραγωγικές πολιτικές και αν βελτιώνουν τις δεξιότητες του ανθρώπινου δυναμικού της χώρας. Και εδώ είναι που βρίσκεται η καρδιά του ελληνικού προβλήματος. Το καταναλωτικό υπερδανεισμένο πρότυπο συγκρότησης της ελληνικής οικονομίας θα πρέπει να πεταχθεί απ' το παράθυρο επειγόντως. Σχεδόν όλα τα ελληνικά νοικοκυριά έχουν αποκτήσει σύγχρονη βάση οικιακού εξοπλισμού, υπέρ επαρκή στέγαση, πλεονάζουσα αυτοκίνηση, και ό,τι είναι πάνω απ' αυτά και σχετίζεται με την ψυχαγωγία, την τηλεπικοινωνία, τον τουρισμό, κλπ. Εκείνο που είναι ανάγκη να επιλεγεί είναι η παραγωγή αγαθών και υπηρεσιών με υψηλό ανταγωνιστικό δείκτη διεθνώς, που θα αναβαθμίσει την ελληνική οικονομία στον παγκόσμιο καταμερισμό ισχύος. Δυστυχώς η πορεία ανακόπηκε τη τελευταία δεκαετία. Και πως μπορεί να γίνει αυτό; Με τον αναπροσανατολισμό των δημοσίων δαπανών, με την "στράτευση" του πιστωτικού συστήματος, με την ενίσχυση του τομέα του R&D, του εκπαιδευτικού αναπροσανατολισμού και τη χρηματοδότηση των νέων ενεργειακών τεχνολογιών. Τα ελλείμματα μπορούν να υπάρχουν στο μεσοδιάστημα, αλλά δεν θα είναι επικίνδυνα γιατί θα χρηματοδοτούν παραγωγικές επενδύσεις οι οποίες θα επιφέρουν αποδόσεις που θα είναι ικανές, σε δεύτερο χρόνο, να τα υπέρ καλύψουν. Φυσικά δεν εννοούμε το σύνολο των ελλειμμάτων αλλά το μέρος εκείνο που θα δημιουργείται από τις παραγωγικές δράσεις. Θα μπορούσαν να εκδοθούν κρατικά ομόλογα ανάπτυξης (growth state bonds), τα οποία θα όδευαν προς τη δημιουργία εργοστασίων, συγκροτημάτων νέων υπηρεσιών, εισαγωγή νέων οργανωτικών παραγωγικών μορφών, δημιουργία ελεύθερων ζωνών τεχνολογικών καινοτομικών πάρκων, κλπ, δημιουργώντας ένα κλίμα επενδυτικής άνοιξης το οποίο θα ευνοούσε και την εισαγωγή άμεσων ξένων επενδύσεων και θα αύξανε την απασχόληση.

Με τις διαπιστώσεις αυτές ως συμφραζόμενα, μπορούμε τώρα να καταλήξουμε σε μια διαπίστωση. Η πολιτική της παρούσας κυβέρνησης, απ' ό,τι μέχρι τώρα έχει ανακοινωθεί, μάλλον έχει λάθος προσανατολισμό. Επιθυμεί να κάνει ό,τι έκαναν οι μητροπολιτικές χώρες και κυρίως οι ΗΠΑ, δηλαδή να ενισχύσουν την ασθενή ενεργό ζήτηση. Να φέρουν πίσω δηλαδή έναν καθαρό Κέυνς. Η ελληνική οικονομία όμως δεν διαθέτει τις ίδιες δομές προσφοράς και ζήτησης. Είναι πολύ ανοικτή οικονομία και το κέντρο ισορροπίας της βρίσκεται έξω από τα σύνορα της, δηλαδή στο μεγαλύτερο βαθμό εξαρτάται από την εξωτερική αγορά. Οι εισροές των παραγωγικών συντελεστών έρχονται από το εξωτερικό. Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε πως μπορεί να λειτουργήσει και ο κανόνας της "ρικαρδιανής ισοδυναμίας". Δηλαδή κατακράτηση του εισοδήματος για αντιμετώπιση μελλοντικών αυξημένων φόρων. Αλλά ακόμα και αν δεν λειτουργήσει, η ενίσχυση της ζήτησης μπορεί να επιδεινώσει περεταίρω τα ελλείμματα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Εκείνο που έχει ανάγκη η ελληνική οικονομία είναι η ενίσχυση των διαδικασιών της εγχώριας παραγωγής και της προσφοράς. Φυσικά είναι αναγκαία η εξοικονόμηση πόρων αλλά αυτοί θα είναι λάθος να οδεύσουν προς την πλευρά της ζήτησης και όχι της αναμόρφωσης του παραγωγικού ιστού της χώρας.

Στο σχέδιο αυτό, τον πρώτο λόγο έχουν οι κρατικές και ιδιωτικές πιστωτικές εταιρίες, δηλαδή οι τράπεζες και οι μεγάλοι επενδυτικοί όμιλοι, δίπλα στους οποίους ενισχυτικά και όχι ανασταλτικά, θα λειτουργεί η κρατική διοίκηση. Ο Κευνσιανισμός των οδικών έργων, κλπ, είναι νομοτελειακά βέβαιο πως θα ανακυκλώσει τα προβλήματα και μάλιστα απειλητικότερα και θα υποβαθμίσει ακόμα περισσότερο την ελληνική απόδοση στη διεθνή αγορά.

Δεν είναι περιττό να ξαναπούμε, πως η ανακατανομή των πόρων είναι αναγκαίο να προχωρήσει αλλά όχι υπέρ της ζήτησης και της ενίσχυσης των "αδυνάτων" (γιατρών, δικηγόρων, ελεύθερων επαγγελματιών, κλπ) αλλά υπέρ της παραγωγικής προσφοράς. Τότε τα ελλείμματα δεν θα ενοχλούν κανένα και αν ενοχλούν τις Βρυξέλλες υπάρχουν πλείστα όσα επιχειρήματα πειθούς των. Εκείνο που είναι αναγκαίο, κατά τη γνώμη μου, είναι να αναδιοργανωθεί η παραγωγική βάση της οικονομίας, να αποκτήσει ποιοτικά χαρακτηριστικά η επιχειρηματική δράση, να πολλαπλασιαθούν οι δεξιότητες του ανθρώπινου δυναμικού και να σφυλατηθεί η κοινωνική και ατομική εμπιστοσύνη. Το ερώτημα που τίθεται είναι ποιος θα ηγηθεί ενός τέτοιου αναπτυξιακού σχεδίου; Ποιές κοινωνικές δυνάμεις και ποιές πολιτικές εκπροσωπήσεις; Τα ερωτήματα αυτά όμως απαιτούν ένα ξεχωριστό σημείωμα.

Η συγκυρία είναι μοναδικά ιστορική. Μαζί με τον αναπτυξιακό αναπροσανατολισμό οφείλουν να εξυγιανθούν και τα δημόσια οικονομικά. Αν αυτό δεν γίνει και τώρα που ο πληθωρισμός είναι χαμηλός, που οι ευρωπαϊκές νομισματικές συνθήκες σταθερές, που η κυβέρνηση είναι ισχυρή, η παγκόσμια ανάκαμψη ante portas, και η συνείδηση του επείγοντος ώριμη, τότε πολύ φοβούμαι πως δεν θα εξυγιανθούν ποτέ.

Κουρματζής Θάνος

Οικονομολόγος / Στατιστικός / Μελετητής

The Greek Problem

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
